

Mari Klotild Roz

* * *

Naposletku, ostvariti tebe, samoću.

Nagnuti se nad senkom sebe same
Da bih, tu, ispijala neugaslu
Vatru.

Tu, gde raznovrsna
Žive bića što
Dišu

Kroz otvor na svodu.

Ogromne katedrale.

* * *

Ti si kamen koji nedostaje.

Mora da si se skotrljao
Do dna urvine.

Tražim te.

Htela bih te naći,
Da te vratim na mesto –
koje više neće odgovarati
pošto te je voda zaoblila.

* * *

Ptice postoje
Samo u prolazu
Krila, kliktaja.

Češu se
O utrobu neba
Bez straha i
Uzdržavanja.

Ljudi, pak,
Vriskom
Prolaze iz majčine
U zemljinu utrobu.

Izmišljaju krila
Kako bi njima zadobili bar
Malo neba.